

Vergaderjaar 1989-1990

21 038

Regelen inzake het toezicht op het effectenverkeer (Wet toezicht effectenverkeer)

Nr. 21

BRIEF VAN DE MINISTER VAN FINANCIËN

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 15 juni 1990

Hierbij doe ik u toekomen een door mij tijdens de plenaire behandeling in tweede termijn toegezegde **notitie** waarin wordt ingegaan op twee niet geheel afgehandelde punten.

Deze punten betreffen de **beroepsregeling en de werking van EG-richtlijnen**.

De Minister van Financiën,
W. Kok

1. Beroepsprocedure

Gevraagd is of hangende het beroep bij de Minister van Financiën op grond van artikel 26A van het onderhavige wetsvoorstel, een voorlopige voorziening mogelijk is.

In punt 4 van de bijlage bij de Handelingen van 13 juni 1990, is de beroepsprocedure nader toegelicht. Daarbij is gezegd dat in de fase van artikel 26A van het onderhavige wetsvoorstel de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie (ARBO) nog niet van toepassing is. Dit neemt niet weg dat artikel 65, eerste lid, van de Wet ARBO er in voorziet dat het verzoek aan de Voorzitter van het College van Beroep voor het Bedrijfsleven om een voorlopige voorziening ook kan worden gedaan tijdens de behandeling van een beroep- of bezwaarschrift, indien van het besluit op het beroep of bezwaar genomen, beroep op het College van Beroep voor het Bedrijfsleven open zal staan. Nu artikel 27 van het onderhavige wetsvoorstel voorziet in beroep bij het College van Beroep voor het Bedrijfsleven, betekent dit dat ook in de fase die wordt bestreken door artikel 26A van het onderhavige wetsvoorstel (beroep bij de Minister van Financiën c.q. de Stichting Toezicht Effectenverkeer) een voorlopige voorziening kan worden gevraagd. Het bovenstaande kan ook worden afgeleid uit artikel 27, tweede lid van het onderhavige wetsvoorstel, waarbij onder meer artikel 65 van de wet ARBO van overeenkomstige toepassing wordt verklaard. Deze voorziening werkt derhalve door in de fase die wordt bestreken door artikel 26A van het onderhavige wetsvoorstel.

Voor de goede orde zij erop gewezen dat artikel 26A, vierde lid, van het onderhavige wetsvoorstel bepaalt dat beroep bij de Minister van Financiën c.q. de Stichting Toezicht Effectenverkeer geen schorsende werking heeft. Dit betekent dat een negatieve beslissing omtrent de toelating van effecten tot, dan wel de beslissing tot het doen vervallen van effecten uit de notering, in stand blijft zolang de Minister van Financiën c.q. de Stichting Toezicht Effectenverkeer nog geen beslissing heeft genomen. Indien de belanghebbende wil bereiken dat de werking van de beslissing van de houder van de betreffende effectenbeurs wordt opgeschort, zal dit bereikt kunnen worden door middel van het vragen van een voorlopige voorziening als boven omschreven.

2. E.G.-Richtlijn (VVD)

Bepalingen van EG-richtlijnen hebben rechtstreekse werking indien de aan de Lid-Staten opgelegde verplichtingen duidelijk en onvoorwaardelijk zijn en indien voorts geen beleidsvrijheid wordt gelaten aan de Lid-Staten. Dit kan uit de rechtspraak en de literatuur worden afgeleid.

In het geval van Richtlijn 89/289/EEG van 17 april 1989 betreffende het effectenverkeer is van dergelijke bepalingen, voor zover hier van belang, geen sprake. Deze Richtlijn kent een bepaling waarin bepaalde categorieën aanbiedingen worden uitgezonderd van de toepassing van de Richtlijn. Daarmee zijn die bepaalde categorieën niet onderworpen aan communautaire regelgeving. De nationale wetgever blijft derhalve op deze niet door de Richtlijn bestreken gebieden bevoegd nadere regels te stellen. Gelet op de systematiek van het onderhavige wetsvoorstel kunnen bepaalde categorieën van het verbod van artikel 3 worden uitgezonderd via algemene maatregel van bestuur. Het is dus aan de lagere wetgever een keuze te maken waarbij kan worden meegewogen enerzijds dat de Richtlijn bepaalde gebieden niet heeft willen bestrijken en

anderzijds dat er wellicht behoefte bestaat op die gebieden wél regelend op te treden. Aanneming van het amendement zou betekenen dat de op grond van de richtlijn toegekende vrije ruimte thans geheel door de nationale wetgever zou worden weggenomen.

Overigens verwijs ik in dit verband nog op antwoord 2 van de bijlage bij de Handelingen van 13 juni 1990.